

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31.07.2000, sp. zn. 6 To 430/2000, ECLI:CZ:KSPL:2000:6.TO.430.2000.1

Číslo: 7/2002

Právní věta:

Správní vyhoštění ukládané podle § 119 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba považovat za zákaz pobytu na území republiky ve smyslu § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 31.07.2000

Spisová značka: 6 To 430/2000

Číslo rozhodnutí: 7

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí

Předpisy: § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Plzni zrušil ke stížnosti okresního státního zástupce v Chebu usnesení Okresního soudu v Chebu ze dne 30. 6. 2000 sp. zn. 3 T 77/2000 a okresnímu soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í:

Napadeným usnesením Okresního soudu v Chebu ze dne 30. 6. 2000 sp. zn. 3 T 77/2000 samosoudce okresního soudu podle § 222 odst. 2 tr. ř. postoupil Policii ČR, Oddělení cizinecké policie Cheb, věc vedenou proti obžalovanému I. H., kvalifikovanou v obžalobě okresního státního zástupce v Chebu jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. Žalovaného skutku se měl obžalovaný dopustit v době od 19. 4. do 2. 5. 2000 tím, že se zdržoval v M. i na jiných místech okresu Ch., ač mu byl rozhodnutím Policie ČR, Správy Západočeského kraje, Oddělení cizinecké policie Cheb, ze dne 11. 4. 2000 čj. PZC-807/PCCH-2000 vysloven zákaz pobytu na území ČR do dne 14. 4. 2003, toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 20. 4. 2000 a lhůta k opuštění republiky byla stanovena do dne 18. 4. 2000.

Současně soud prvního stupně podle § 72 odst. 1 tr. ř. propustil obžalovaného z vazby na svobodu.

Proti tomuto usnesení podal okresní státní zástupce v Chebu v zákonné lhůtě stížnost, ve které uvedl, že jednání obviněného není přestupkem, ale jde o trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák., jak byl specifikován v obžalobě, neboť správní vyhoštění podle § 119 zák. č. 326/1999 Sb. je v podstatě zákazem pobytu, a to ve smyslu ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. V důsledku toho jsou do rozhodnutí soudu stále dány důvody vazby obviněného, jak byly shledány při jeho vzetí do vazby. Proto stěžovatel navrhuje Krajskému soudu v Plzni, aby napadené usnesení zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí a obviněného do té doby ponechal ve vazbě.

Krajský soud v Plzni z podnětu včas podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž mohl stěžovatel podat stížnost, a řízení předcházející jeho vydání, a došel k závěru, že stížnost je důvodná.

Řízení předcházející vydání napadeného usnesení proběhlo plně v souladu s trestním řádem a jeho nesprávnost nebyla důvodem pro postup podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. ř. Naproti tomu zdejší soud se nemůže ztotožnit s argumenty uváděnými v jinak přehledném, podrobném a logickém odůvodnění napadeného rozhodnutí. Lze souhlasit s tím, že v uvedeném rozhodnutí cizinecké policie, konkrétně v jeho výroku, došlo k pochybení a obžalovanému bylo uloženo správní vyhoštění „na území České republiky do 14. 4. 2003“. Ve výroku je však dále uváděno, podle kterého ustanovení bylo správní vyhoštění uloženo, a také byla v enunciatu určena doba k vycestování z území České republiky, a to do 24.00 hod. dne 18. 4. 2000 s dovětkem, že proti tomuto rozhodnutí je vyloučen odkladný účinek odvolání (čl. 19). Obviněný sám ve svém výslechu také připouští, že převzal „vyslovený zákaz pobytu cizineckou policií v České republice“, před soudem prostřednictvím své tlumočnice uvedl, že se cítí být vinen podle obžaloby, že zůstal na území České republiky přesto, že měl za povinnost republiku opustit. Žalovaný trestný čin je trestným činem úmyslným, takže argumenty vyvozované z nesprávné dikce výroku rozhodnutí cizinecké policie by byly na místě jen tehdy, kdyby obžalovaný uváděl, že nepochopil význam převzatého rozhodnutí a nebo s ohledem na formulační pochybení ho pochopil jiným způsobem. K tomu však nedošlo.

Rozhodujícím pro posouzení závěrů nalézacího soudu je vyřešení otázky, zda lze považovat správní vyhoštění ukládané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky v platném znění za zákaz pobytu předpokládaný v ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. Připomíná se, že žalovaný trestný čin je spáchán tehdy, když pachatel maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu tím, že se zdržuje na území republiky, ačkoliv mu byl uložen trest vyhoštění nebo mu byl pobyt na území republiky zakázán. V daném případě lze souhlasit s argumenty samosoudce v tom směru, že obžalovanému nebyl uložen trest vyhoštění ve smyslu § 57 tr. zák. Jde tedy výhradně o to, zda pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 118 odst. 1 a § 119 zák. č. 326/1999 Sb. lze považovat za zákaz pobytu na území republiky. Přestože okresní soud provedl podrobný rozbor srovnání současné úpravy zmíněného zákona a předchozího zákona č. 123/1992 Sb., nelze se ztotožnit s jeho právními závěry. Je sice skutečností, že zmíněný zákon v platném znění neobsahuje ustanovení, které by výslovně uvádělo zákaz pobytu cizinců na území České republiky. Z hlediska sémantického výkladu, a to výhradně tohoto výkladu, by okresní soud měl pravdu. Smysl normy však nelze vykládat tak, že se určité ustanovení nebo jeho část vytrhne z kontextu a pomine se výklad logický a systematický. Správním vyhoštěním se sice podle zákona rozumí ukončení pobytu cizince na území republiky, které je spojeno se stanovením doby vycestování z republiky a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území republiky (§ 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb.). V návaznosti na ustanovení § 119 zmíněného zákona a tam stanovené podmínky je však nutno obsah tohoto správního vyhoštění spatřovat zcela jednoznačně v zákazu pobytu na našem území po stanovenou dobu. Tomu odpovídá i možnost omezení osobní svobody cizince za účelem jeho zajištění k následné realizaci správního vyhoštění podle § 124 a násl. zák. č. 326/1999 Sb. Ustanovení o správním vyhoštění tedy není toliko normou zavazující orgány státu a ukládající jim povinnosti,

kteře mají realizovat ukončení pobytu cizince na území, zajistit, aby cizinec území republiky opustil a neumožnit cizinci vstup na území republiky. Jedná se zároveň o právní normu, která je elementem celého systému právních norem upravených zmíněným zákonem. O vztahu mezi jednotlivou normou a určitým systémem platného práva proto platí poznatky o vztahu mezi tímto systémem, jeho strukturou a elementární částí daného systému. Právě z povahy vztahu mezi právními normami a systémem vyplývá, že jednotlivá právní norma nemůže být vykládána, poznána a pochopena izolovaně. Plného smyslu a obsahu nabývá teprve jako část systému práva, a proto krajský soud zdůrazňuje výklad systematický a logický. Přestože ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky v platném znění, neupravuje způsob ukončení pobytu cizince na území s výjimkou stanovení doby jeho vycestování, výslovně poukazuje na dobu, po kterou nelze následně umožnit cizinci vstup na území. V návaznosti na shora uvedené skutečnosti je i tuto dikci nutno považovat nejen za povinnost uloženou příslušným státním orgánům, ale také za zákaz vstupu, a tedy následně zákaz pobytu na území ČR pro daného cizince.

Proto zdejší soud vyhověl stížnosti okresního státního zástupce, a to i ve vztahu k výroku o propuštění z vazby na svobodu, neboť i ten byl postupem podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušen v návaznosti na zrušení výroku o postoupení věci. Obžalovaný je důvodně podezřelým ze spáchání trestné činnosti na území České republiky se zdržuje neoprávněně, neoprávněně zde pracuje a logicky není nikde hlášen k pobytu. I podle názoru stížnostního soudu je dána důvodná obava, že při propuštění z vazby na svobodu by uprchl do ciziny nebo se skrýval, aby se vyhnul trestnímu stíhání, ostatně sám obviněný při výslechu před vyšetřovatelem uváděl, že po propuštění by se vrátil domů. Tím by byl zmařen účel trestního řízení. Je tedy dán důvod vazby útěkové podle § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř. tak, jak jej shledal při rozhodování o vzetí do vazby jiný soudce Okresního soudu v Chebu. Napadené usnesení bylo po zrušení stížnostním soudem vráceno okresnímu soudu s tím, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.